

Resurrexit.

(Feodora.)

Sedel je pri oknu, glavo naslonjeno ob desno roko.

Silno je bil resen, kar ni bilo sicer njegova navada. — Ko je šel danes predpoludne mimo stolne cerkve, je vstopil bolj iz radovednosti, nego iz pobožnosti, poslušat slavnega propovednika. »Resurrexit«, to je velevažna beseda tudi za nas; ona pomenja tudi naše vstajenje«

Te besede so se vcepile globoko v njegovo dušo. Razmišljeval je vsestransko. Nikdar se ni spuščal globokeje v to točko. Sedaj hipoma, kakor da ga je prešinila električna iskra, pričel je bolj natanko premišljevati.

Vera mu je bila do sedaj bajka, katere smoter je, da ljudstvo ostane moralno in pokorno postavam. Z Darwinom se je popolnoma strinjal, pravil je vedno :

»Človek je bolj popolna žival, katera živi nekaj časa, potem pa premine kakor vsako drugo bitje«,

Danes ga je navdajala z grozo ta čudna definicija.

Človek naj bi preminil brez sluha in duha kakor žival. Nekako vprašujoče se mu je rodila ta misel v glavi. Mislil je dalje: »Ako bi bilo Darwinovo razlaganje resnično, da se je človek razvil iz opice, moral bi se še dalje razvijati in spolnjevati. Zakaj je mahoma obstal v svojem razvoju?

Stoletja in stoletja je ostal telesno jednako razvit. Svetovna zgodovina ni do sedaj zasledila nobene izpremembe.

Človek je sicer venec stvarstva, vendar v teku stoletij moral bi biti še popolnejši. Stari dovršeni kipi slavnih grških umetnikov pričajo, da so bili ljudje že stoletja pr. Kr. telesno razviti tako, kakor so še dandanes. Tudi duševno so bili tako razviti. Aristotel, Sokrat, Fidijas, Pitagora, Horacij, Cicero itd. to so bili vendar duševni velikani in umetniki.

Torej je Darwinovo dokazovanje le prazno besedičenje.

Človek umre, in s tem naj bi bilo vse končano? Kako je danes pripovedoval duhovnik: »Življenje je le popotovanje v boljše, popolnejše življenje«.

Te besede so mu bile sedaj pravi balzam.

»Da in to je povsem pravično, da človek ne propade kakor vsaka druga žival, on, cvet stvarstva.

Vse, za kar se je boril od rane mladosti, da je obogatel svoj duh, da bi hipoma izginilo žnjim vred!!

Kako brezsmotreno bi bilo tako življenje. Človeštvo bi z obupom zrlo v svoj žalostni konec. Razdvajalo bi, upadel bi mu pogum, postalo bi popolnoma apatična za vse, za ves napredek.

Sé strahom bi zrl v črno, zagonetno bodočnost, v to prazno ničlo.

Zgodovina pripoveduje, da so imeli tudi stari narodi svoje bogove in so verovali v posmrtno življenje. Ko bi bilo to samo prazna, sicer lepa bajka, ali bi se mogla vzdržati tisočletja? — Kako krčevito so se je držali in tudi stari narodi iskali tolažbe v tej misli.

Nagnil se je čez okno in blag mir in zadovoljstvo mu je leglo v srcē. Uprl je svoj pogled v večerno nebo, kjer je migljalo neštēvilni broj zvezdic. Otrok še zrl je rad tja gori, kjer so sveta nebesa, kakor mu je pripovedovala dobra mati.

»Da tja gori, a ne v večno temo«, ponavljal si je poluglasno. Zavónilo je Ave Marijo, mehki glasovi so se tako nežno vili skozi večerni mrak, nasičen z vonjem pestrega cvetja.

Prvič je zopet po dolgih letih molil na pol pozabljeno — »Ave Marijo«

Izza plesa.

Črtica. Spisal E. K.

j, kako je bilo lepo!

Bujna domišljija starih Grkov, ki je vstvarila neumljive, pozabljene olimpiške bogove, se je združila s cvetočimi bajkami vzhodnih narodov; božanske mitologije bi se lahko pomnožile z novim elizijskim prizorom, lepa Šaharazada bi lahko pričela novo pripovedko — tisoč in drugo noč.

Ona, ki je bila vedno tako praktična kakor kak trgovec, kateremu so vsi abstraktni pojmi tuja dežela, se je razgrela in razvnela liki šestletno dete ob božičnem drevescu, pod katerim leže njegove najsmelejše želje presegajoči darovi — in sedaj sloni v mehkih blazinah ude jej prelestno božajoče zofe ter sanja, pa sanja. — — —

Kaj je bilo tam tako lepega, da je zbudilo vsa prej neznana čuvstva v njenem mladem srcu, nekđaj tako ledenem kakor visoki sever, kjer je rastla Heinejeva jela? Isto lepoto kakor sinoči je